

Αγγελική Δαρλάση
Ονειροφύλακες
Ο γυρισμός

Βιβλίο 3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

*Ονειροφύλακες
Ο γυρισμός*

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ

Ονειροφύλακες
Ο γυρισμός

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Αγγελική Δαρλάση, *Ονειροφύλακες - Ο γυρισμός (Βιβλίο 3)*

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρούδη

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Αγγελική Δαρλάση, 2024

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2025

KET Z724 ΚΕΠ 55/25 ISBN 978-618-07-1062-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στους Ονειροφύλακες
σ' αυτή τη γη.*

*«Κι είναι μια χώρα μακρινή
στα σύνορα της σκοτεινιάς,
γυμνή από φέγγος λυχναριού».*

Αριστοφάνη, Όρνιθες

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Πρόλογος</i>	11
Στο Μεγάλο Πέρασμα, ξανά...	13
Στον πύργο των ονείρων	20
Μια εξαφάνιση	25
Στις Χώρες των Ανθρώπων	29
Ας με λένε... Έρση	31
Σε καραντίνα...	38
Οι κούκλες που μιλάνε	49
Απρόσμενη συνάντηση	57
Δε γίνεται να μη θυμάμαι	64
Στη βιβλιοθήκη του Έζρα	72
Ένας μικρός καβγάς	79
Μια ανακάλυψη	83
Μια ωραία ιστορία	91
Λίγη αγωνία ακόμη	97
Θα μπορούσε να εξαφανιστεί	103
Πίσω, εκεί απ' όπου ήρθε!	112
Μικρές και μεγάλες αλήθειες	120
Τι λες για όλα αυτά;	131
Ποιος να το φανταζόταν	142

Χαμένο όνειρο	149
Ιδανική ζωγραφιά	154
Ανατροπές	167
Ανένταχτοι	171
Μια μικρή βαλίτσα	179
Ερωτήσεις	189
Αναμνήσεις	203
Αποχαιρετισμός	212
Η Χώρα των Ονειροφυλάκων	221
Δέσμη του Φόβου	223
Στο χείλος της Αβύσσου	228
Η τελευταία μάχη	234
<i>Επίλογος</i>	238

Πρόλογος

- ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ αυτό που λένε, κυρία;
- Ότι πια δεν υπάρχουν Ονειροφύλακες;
- Εγώ άκουσα ότι ποτέ δεν υπήρξαν.
- Σιγά μην υπήρξαν!
- Εσείς, κυρία, τι λέτε;
- Εγώ, εγώ τι να πω...
- Εγώ, πάλι, θα σας πω ότι μια φορά συνάντησα μία Ονειροφύλακα...

Στο Μεγάλο Πέρασμα, ξανά...

ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ είναι πολύ πιο βαθύ λίγο προτού χαράξει. Ίσως αυτό να σκέφτονταν εκείνες οι τρεις σκιές που δεν επιβράδυναν ως τώρα στιγμή το βήμα τους, φωτίζοντας τον δρόμο με το φανάρι που κρατούσαν στο ένα τους χέρι. Τα αστέρια είχαν πλέον χαθεί από το μαύρο της εισβολής που είχε από καιρό ξεκινήσει στη γη τους. Η εισβολή των Ονειροκτόνων ήταν πλέον αδιαμφισβήτητο γεγονός – σε πείσμα εκείνων που ως πρόσφατα αρνούνταν να πιστέψουν στην ύπαρξή τους, αφού έλεγαν ότι είχαν οριστικά νικηθεί σ' εκείνη την προαιώνια μάχη Ονειροκτόνων κι Ονειροφυλάκων όπου νικητές είχαν βγει μια και για πάντα οι Ονειροφύλακες. Να όμως που η πραγματικότητα τους διέψευδε περίτρανα.

Κι όσο κι αν είχαν απομακρυνθεί από την ενδοχώρα, οι ήχοι των επιθέσεων συνέχιζαν ν' ακούγονται, υπενθυμίζοντάς τους ότι οι τρεις τους έπρεπε να προχωρήσουν χωρίς κανένα δισταγμό και καμία χρονοτριβή.

Παρόλο το πηχτό σκοτάδι, μπορούσαν ν' αντιληφθούν πως η φύση γύρω τους γινόταν όλο και πιο πυκνή, όλο και πιο άγρια – το εξέλαβαν ως σημάδι για το ότι πλησίαζαν.

Λίγη ώρα μετά σταμάτησαν απότομα. Στο χλωμό φως των φαναριών τους μπορούσαν να διακρίνουν ότι οι βράχοι γύρω τους κόβονταν απότομα σχηματίζοντας ένα φαράγγι. Και πως εκεί, στην άκρη του γκρεμού, υπήρχε δεμένη μια παλιά ξύλινη, σχεδόν ετοιμόρροπη γέφυρα. Μια γέφυρα που ένωνε τη μια άκρη του φαραγγιού με την άλλη.

—Αυτό...

—Αυτό είναι;

—Αυτό!

Οι τρεις Ονειροφύλακες κοιτούσαν αμίλητοι μπροστά τους. Τα μεγάλα διάφανα σαν γυάλινα φτερά τους αντανakλούσαν το αδύναμο φως των φαναριών. Και τα διάπλατα ανοιχτά μάτια τους την αγωνία τους.

Τότε ο ένας τους βγήκε μπροστά κάνοντας, όσο πιο σταθερά μπορούσε, λίγα βήματα. Εκεί στην άκρη της γέφυρας σταμάτησε.

—Το Μεγάλο Πέρασμα...

Το είπε τόσο χαμηλόφωνα, που πιο πολύ σαν ψιθύρισμα ακούστηκε η φωνή του. Λες και δεν το έλεγε για να το ακούσουν οι άλλοι, αλλά περισσότερο για να το συνειδητοποιήσει ο ίδιος. Ο Βίκτωρ με τα μεγάλα, αγέρωχα δυνατά φτερά και τα μοβ μάτια που, αν και λίγο θλιμμένα, σχεδόν πάντα άστραφταν κατεργάρικα. Τώρα άστραφταν όλο προσμονή κι αγωνία. Ο Βίκτωρ, ένας από τους πιο δυνατούς και ικανούς Ονειροφύλακες, ο αρχηγός της Συμμορίας του Σείριου. Ποιος ξέρει τι θ' απογίνονταν τώρα τα παιδιά της συμμορίας αλλά κι όλοι οι υπόλοιποι που άφηναν πίσω τους; Τώρα που οι τρεις τους θα διέσχιζαν το Μεγάλο Πέρασμα;

Λες κι οι άλλοι δύο σκέφτονταν το ίδιο, για λίγο δε μίλησε κανείς τους.

Μόνο σιωπή ανάμεσά τους και γύρω τους.

Υπάρχουν όμως φορές που η σιωπή φαντάζει αβάσταχτη. Μάλλον επειδή εκείνη είναι που φορτώνεται το βάρος των ανείπωτων.

—Μα τους χίλιους ονειρόδρομους, κάπως αλλιώς το φανταζόμουν, μάλλον... Δηλαδή... Ίσως κάπως πιο μεγαλοπρεπές...

Δεν μπόρεσε να κρύψει την καχυποψία και την απογοήτευσή του ο Νταν, ένα κάπως αστείο αγόρι με αχυρένια μαλλιά και φακίδες στη μύτη, ένας από τους πιο καλούς φίλους που θα μπορούσε να έχει κάποιος κι ένα από τα πιο ικανά μέλη της Συμμορίας του Σείριου.

—Ίσως... Ναι... Θα περίμενε κανείς κάτι πιο εντυπωσιακό. Εδώ είναι που τελειώνει ο κόσμος μας.

Η φωνή που ακούστηκε ήρεμη και σταθερή ήταν της Γουέν, μιας μικροκαμωμένης κοπέλας με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά και μαύρα σχιστά μάτια, ένας γενικά ήρεμος άνθρωπος, με απίστευτη υπομονή και με ένα μόνιμο ενθαρρυντικό χαμόγελο στα χείλη που φώτιζε το στρογγυλό της πρόσωπο. Μόνο που εδώ και καιρό εκείνο το χαμόγελο είχε πλέον χαθεί, θαρρείς, οριστικά από το πρόσωπό της. Κάποτε ήταν από τις πιο ικανές εκπαιδευτρίες Ονειροφυλάκων... Κάποτε... όταν δεν υπήρχαν οι Ονειροκτόνοι που απειλούσαν τώρα τη χώρα. Κάποτε... όταν μπορούσαν να ζουν χωρίς τον φόβο του πολέμου – κάτι που έμοιαζε πλέον τόσο μακρινό.

Οι δυο τους συνέχισαν να ψιθυρίζουν, προφανώς για

να ξορκίσουν την τεράστια αγωνία που ένιωθαν να τους έχει πιάσει από τον λαιμό.

Ο Βίκτωρ εξακολουθούσε να στέκεται εκεί στην άκρη της γέφυρας. Αμίλητος, ασάλευτος.

Το σκοτάδι έτσι κι αλλιώς ήταν πυκνό. Σε καμία περίπτωση δε θα μπορούσε να διακρίνει εκείνη την απόκοσμη θέα που ήταν ικανή να σου κόψει την ανάσα...

Ένα βαθύ φαράγγι απλωνόταν μπροστά τους κάτω από τη γέφυρα. Ίσως το πιο βαθύ κι απότομο φαράγγι που θα μπορούσε να δει ποτέ κανείς στη ζωή του. Ένα βάραθρο που όσο και να κοιτούσες δεν μπορούσες να δεις τον πάτο του. Τόσο βαθύ, που σ' έπιανε τρόμος, τόσο άγριο, που σ' έπιανε δέος... Όμως ο Βίκτωρ την ήξερε εκείνη τη θέα. Την είχε ξαναδεί.

— Φαντάσου να πέσεις από δω πάνω...

— Θα πέφτεις και θα πέφτεις... για μια ζωή.

— Μα πού σταματάει;

— Ποιος ξέρει; Ίσως στο κέντρο του κόσμου. Ίσως και πουθενά.

Αυτή η θύμηση έκανε ν' αστράψει στα μάτια του εκείνη η τόσο χαρακτηριστική τους μοβ λάμψη, σαν μικρή θλίψη. Οι περισσότεροι Ονειροφύλακες δεν είχαν βρεθεί, ούτε καν είχαν φανταστεί ότι θα βρίσκονταν ποτέ σε αυτό το μέρος. Δεν υπήρχε λόγος άλλωστε. Για τον Βίκτωρα υπήρχε.

Μόνο που τότε δεν ήταν εκείνος που έπρεπε να διαβεί το Μεγάλο Πέρασμα. Την προηγούμενη φορά ο Βίκτωρ απλώς συνόδευε...

— Την Έρση σκέφτεσαι;

Η φωνή του Νταν, που ακούστηκε κάπως τρεμουλια-

στή, όπως κάθε φορά που αναφερόταν στην Έρση, διέκοψε τις αναμνήσεις του – καλύτερα. Έγνεψε καταφατικά.

Είχαν κι οι δυο τους αγαπήσει τόσο πολύ εκείνη την τόσο διαφορετική Ονειροφύλακα, την Έρση, κι από τότε που εκείνη είχε φύγει για τις Χώρες των Ανθρώπων, ζούσαν με τη θύμησή της και με την ελπίδα πως κάποια στιγμή θα επέστρεφε. Να όμως που αντί να επιστρέψει εκείνη αναγκάζονταν αυτοί να διαβούν το Μεγάλο Πέρασμα. Με τον ίδιο προορισμό κι εκείνοι φυσικά: τις Χώρες των Ανθρώπων.

—Ας δούμε λοιπόν τη θετική πλευρά... Περνώντας εκεί πέρα... μπορεί και να την ξαναδούμε.

Ο Νταν, όπως συνήθως έκανε στα δύσκολα, προσπάθησε να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα. Δεν είχε κι άδικο. Η εκδοχή πως εκεί πέρα στον άγνωστο κόσμο που κατευθύνονταν θα έβλεπαν ένα γνωστό και τόσο αγαπημένο τους πρόσωπο προσέφερε σίγουρα ανακούφιση.

Πίσω τους, στο βάθος, ο ήχος μιας μεγάλης έκρηξης ακούστηκε εκκωφαντικός. Κι από πάνω τους οι μαύρες αστραπές σκοταδιού, εκείνες οι σκοτεινές αναλαμπές –κάτι σαν αστραπές, που όμως αντί να αστράφτουν με στιγμιαίες λάμπεις άστραφταν ξεχύνοντας μαυρίλα– από τις επιθέσεις των Ονειροκτόνων, δόνησαν ολόκληρο τον ουράνιο θόλο.

Σήκωσαν αυτομάτως κι οι τρεις τους ψηλά το κεφάλι: εκείνες οι αστραπές είχαν πυκνώσει απειλητικά.

Άραγε πόσο ακόμη θ' άντεχε στις επιθέσεις των Ονειροκτόνων η Ονειροπαγίδα τους; Κι έπειτα σε τι θα μπορούσαν να ελπίζουν όλοι όσοι έμεναν πίσω; Η ελπίδα

του κόσμου τους βρισκόταν στα δικά τους χέρια, ή τουλάχιστον αυτό είχε αφήσει να εννοηθεί η Αστερινή, εκείνο το περίεργο, σιωπηλό, εύθραυστο κορίτσι που είχε παραμείνει φρουρός στον φάρο των ονείρων.

Αναπόφευκτα ο Βίκτωρ χαμήλωσε το βλέμμα του στον αριστερό του ώμο. Εκεί γαντζωμένο πάνω του, τρέμοντας σαν φύλλο στον βοριά, βρισκόταν εκείνο το τελευταίο όνειρο. Εκείνο που έπρεπε να σωθεί πάση θυσία. Αλλιώς ο κόσμος των Ονειροφυλάκων θα έσβηνε για πάντα. Και ποιος ξέρει τι θα συνέβαινε και στον κόσμο των ανθρώπων.

Δεν είχαν καιρό για χάσιμο.

—Λοιπόν; Τι λέτε; Προχωράμε;

Η φωνή της Γουέν ακούστηκε όσο πιο ανέμελη μπορούσε να είναι τη δεδομένη στιγμή. Η Γουέν με θάρρος έκανε το πρώτο βήμα. Αμέσως ο Νταν τη μιμήθηκε σφίγγοντας ακόμη πιο γερά τη μικρή βαλίτσα που κρατούσε.

—Μη φοβηθείς... αλλά νομίζω ότι είναι γύρω μας.

—Θες να πεις... οι Εφιάλτες; Τι κάνουμε τώρα;

—Αυτό που πρέπει. Εσύ θα τρέξεις προς το Πέρασμα κι εγώ θα μείνω στην είσοδο του Περάσματος να τους καθυστερήσω όσο μπορώ.

—Δεν μπορώ να το κάνω αυτό... Αν σε πιάσουν;

Οι αναμνήσεις ήταν εμφανές ότι τάραξαν τον Βίκτωρα.

—Περιμένετε!

Η φωνή του ακούστηκε παράφωνα δυνατή. Ο Νταν κι η Γουέν στράφηκαν και τον κοίταξαν απορημένοι.

—Την προηγούμενη φορά, εδώ μας είχαν επιτεθεί Εφιάλτες. Ακριβώς προτού η Έρση πατήσει τη γέφυρα.

Για λίγο δε μίλησε κανείς τους. Μόνο κοίταζαν προσπαθώντας να διακρίνουν στο σκοτάδι γύρω τους την παρουσία των απειλητικών πλασμάτων.

Κι ίσως γι' αυτό η μαύρη ριπή σκοταδιού, εκείνος ο ουράνιος σεισμός από τις συνεχιζόμενες επιθέσεις των Ονειροκτόνων που έσκισε τον ουρανό ακριβώς από πάνω τους, τους φάνηκε ακόμη πιο τρομακτική.

—Νομίζω ότι αυτή τη στιγμή το μικρότερο πρόβλημά μας είναι οι Εφιάλτες, είπε με ένταση η Γουέν.

—Κι όπως και να 'χει... θα πρέπει να το διακινδυνεύσουμε. Δεν έχουμε άλλη λύση.

Ο Νταν προσπαθούσε ν' ακουστεί όσο πιο σίγουρος γινόταν.

—Δίκιο έχεις. Τουλάχιστον έχουμε μαζί το όνειρο, είπε ο Βίκτωρ χαϊδεύοντάς το τρυφερά. Αν χρειαστεί, θα πιαστούμε από αυτό.

Κι εκείνο, το παιδικό όνειρο, το τελευταίο όνειρο, λες και είχε νιώσει τη νέα απειλή, γαντζώθηκε ακόμη περισσότερο πάνω του γουργουρίζοντας σαν γατάκι στην αγκαλιά της μαμάς του.

Πιασμένοι χέρι χέρι πάτησαν στην ξύλινη γέφυρα, που έτριξε κάτω από το βάρος τους. Εκείνοι όμως ούτε που το άκουσαν το τρίζιμο. Το μόνο που μπορούσαν ν' ακούσουν ήταν την καρδιά τους, που την ένιωθαν να σπαρατράει σαν ψάρι μέσα στο σώμα τους. Σαν συνεννοημένοι, έστρεψαν κι οι τρεις πίσω τους.

Να δουν ίσως για τελευταία φορά τη γη τους. Τη Χώρα των Ονειροφυλάκων.

Στον πύργο των ονείρων

Η ΕΚΡΗΞΗ ΗΤΑΝ τόσο δυνατή, που ολόκληρο το οικοδόμημα τραντάχτηκε συθέμελα κι η Αστερινή έπεσε στο πάτωμα καλύπτοντας ενστικτωδώς το κεφάλι της.

Κουλουριάστηκε σε κουβαράκι.

Έμεινε εκεί για ώρα.

Με κλειστά μάτια.

«Ονειροφύλακες θλιμμένοι, άνθρωποι δίχως όνειρα. Ονειροφύλακες φοβισμένοι, όνειρα πεθαμένα, άνθρωποι δίχως ελπίδα» μουρμούρισε η φωνή μέσα της.

Κι ο Φόβος εδώ και καιρό έμοιαζε να έχει κάνει κατάληψη σ' ολόκληρη τη χώρα.

Τον είχε δει τον Φόβο η Αστερινή. Τον είχε δει να μπαίνει από μια ρωγμή της Ονειροπαγίδας βιαστικά και ύπουλα.

Άνοιξε τα μάτια της και σηκώθηκε και πάλι όρθια ενώ κοίταζε γύρω της. Χαμογέλασε θλιμμένα. Εκεί μέσα στον πύργο των ονείρων δεν κινδύνευε από κάτι που θα της έπεφτε στο κεφάλι. Κι ούτε φυσικά κι η ίδια κινδύνευε να πεθάνει, όχι τουλάχιστον από μια έκρηξη όπως αυτή, όσο δυνατή κι αν ήταν – ίσως η δυνατότερη απ' όσες είχαν ως τώρα υπάρξει. Οι επιθέσεις συνεχίζονταν

εδώ και καιρό. Ολόκληρη η Χώρα των Ονειροφυλάκων ήταν υπό την άτυπη κυριαρχία των Ονειροκτόνων. Κι όλα αυτά επειδή οι Ονειροφύλακες δεν μπορούσαν να είναι ενωμένοι. Επειδή στράφηκαν οι Ικανοί εναντίον των... Κατώτερων – όπως τους αποκαλούσαν. Επειδή άφησαν την καχυποψία και την αλαζονεία να τους καθοδηγούν.

Αναστέναξε.

Πλησίασε διερευνητικά το ακόμη ανοιχτό παράθυρο, εκείνο εκεί ψηλά στην κορυφή του πύργου... Εκείνο το παράθυρο παρέμενε παντοτινά ανοιχτό. Ήταν η μόνη διέξοδος από εκεί μέσα αλλά κι η μόνη επαφή του πύργου με τον έξω κόσμο. Κι η μόνη διόδος για όσα τυχόν εναπομείναντα όνειρα αναζητούσαν καταφύγιο. Επειδή πλέον τα όνειρα κινδύνευαν, και μαζί τους και οι Ονειροφύλακες. Και φυσικά οι άνθρωποι.

Ανέβηκε προσεκτικά στο περβάζι.

Κοίταξε έξω.

Ένα μουντό πέπλο σκοτεινιάς κάλυπτε ολόκληρο το ονειροδόμιο. Λες κι ο ουρανός πάνω απ' το κεφάλι τους είχε κατέβει απελπιστικά χαμηλά... Ο θόλος της Ονειροπαγίδας είχε σφίξει ερμητικά αποκλείοντας την είσοδο σε νέα όνειρα. Και πλέον η πρόσβαση σε οποιονδήποτε ονειροδόμο φάνταζε αδύνατη για τους Ονειροφύλακες. Κι εκεί πέρα στην εσχατιά των συνόρων της χώρας η Άβυσσος έμοιαζε μεγαλύτερη από ποτέ. Σαν μια μαύρη αόρατη δίνη έτοιμη να καταπιεί ολόκληρο τον κόσμο τους – και ποιος ξέρει και πόσους ακόμη. Η χώρα έμοιαζε ήδη κατεστραμμένη. Χαλάσματα παντού. Φω-

τιές σιγόκαιγαν μετά από κάθε νέα επίθεση. Τίποτε δε θύμιζε τη χώρα που ήταν κάποτε.

Έριξε το βλέμμα της στη βάση του πύργου, σίγουρη πως εκεί στην είσοδο θα βρισκόταν ακοίμητος φρουρός της ο νεαρός Σεμπάστιαν, όπως είχε υποσχεθεί. Μαζί του κι η Μαλβίνα, αλλά κι η διευθύντρια του σχολείου, η Ραμόνα, κι άλλοτε κι ο Καρίμι κι άλλοι Κατώτεροι Ονειροφύλακες που είχαν αναλάβει να φυλάνε εναλλάξ τον πύργο τόσο από εξαγριωμένους Ονειροφύλακες, που θεωρούσαν τον πύργο της Έρσης ως την αρχική πηγή των συμφορών που τους είχαν βρει, όσο και από τους Ονειροκτόνους, που δεν ήθελαν ο πύργος της Έρσης να λειτουργεί ως φάρος για τα όνειρα, δεν ήθελαν να βρίσκουν άσυλο και προσωρινό καταφύγιο τα ασθενικά όνειρα που πλέον δεν μπορούσαν να πετάνε ελεύθερα στους ονειρόδρομους πάνω στις πλάτες των Ονειροφυλάκων. Ο Σεμπάστιαν κι η Μαλβίνα αλλά κι άλλοι πολλοί Ονειροφύλακες είχαν υποσχεθεί να προστατεύουν ακόμη και με την ίδια τους τη ζωή εκείνον τον πύργο. Το είχε υποσχεθεί ο Σεμπάστιαν στον Βίκτωρα όταν αποφάσισαν ότι εκείνος θα έφευγε για τις Χώρες των Ανθρώπων με σκοπό να δώσει εκείνο το παιδικό όνειρο, εκείνο το τελευταίο ελεύθερο όνειρο, πίσω στον Ονειρευτή του, δίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο πίσω στους ανθρώπους τα όνειρα. Ο Σεμπάστιαν θα έμενε εδώ ακοίμητος φρουρός του πύργου.

Μόνο που πλέον ο Σεμπάστιαν δε βρισκόταν στη θέση του. Ούτε και κανείς άλλος από τους φρουρούς του πύργου. Από κάτω και παντού τριγύρω τίποτε άλλο πα-

ρά χαλάσματα. Και μια σιωπή σχεδόν νεκρική. Αυτό είδε η Αστερινή. Ή μπορεί και να το φαντάστηκε.

Προσπαθούσε να διαπιστώσει αν εκείνη η ανυπαρξία γύρω της, εκείνη η ολοκληρωτική καταστροφή ήταν πράγματι η αλήθεια ή γέννημα του δικού της μυαλού και του δικού της... φόβου.

Ανατρίχιασε ολόκληρη. Ένωσε ένα τρέμουλο να την κυριεύει. Και μόνο τότε μπόρεσε ν' αντιληφθεί αυτό που κρυβόταν μέσα στο σκοτάδι. Ένας Εφιάλτης αποκρουστικός ελάχιστα εκατοστά δίπλα της να την κοιτάζει με το τρομακτικό του βλέμμα.

Η Αστερινή ένωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Κι αμέσως πισωπάτησε ενστικτωδώς.

Μόνο που κι ο Εφιάλτης έκανε ένα βήμα προς το μέρος της.

Η Αστερινή έκανε ακόμη ένα βήμα προς τα πίσω. Κι εκείνος προς το μέρος της. Σε κάθε νέο της βήμα ένα ακόμη δικό του καταπάνω της, έδαφος χαμένο για εκείνη και κερδισμένο για εκείνον.

Σήκωσε το βλέμμα της η Αστερινή και τον κοίταξε κατάματα όσο πιο θαρρετά μπορούσε. Όμως ο Εφιάλτης παρέμενε ατρόμητος.

Κι ήταν ολοφάνερο για την Αστερινή ότι δεν υπήρχε πλέον τρόπος να μπορέσει ν' απαλλαγεί από εκείνον.

Ο Εφιάλτης ήταν εκεί μέσα στον πύργο μαζί της. Και το πιο πιθανό... δεν ήταν μόνος του, το ένιωθε καλά... Μαζί του είχε εισβάλει κι ο Φόβος.

Η Αστερινή είχε πέσει στην παγίδα τους. Και από δω και πέρα θα ήταν δέσμια του χειρότερου εφιάλτη της,

καταδικασμένη να τον ζει ξανά και ξανά. Εκείνη η αίσθηση της ερημιάς την είχε τυλίξει ολόκληρη.

Και τότε, σαν μια τελευταία απέλπιδα προσπάθεια να σώσει όχι μόνο τον ίδιο της τον εαυτό, αλλά και τον πύργο και όλα όσα εκείνος έκρυβε, σαν μια τελευταία γενναία πράξη αντίστασης, έκανε κάτι που και η ίδια δεν περίμενε.

Άπλωσε το χέρι της προς τα έξω κι ενστικτωδώς τράβηξε το παραθυρόφυλλο.

Το έκλεισε. Έκλεισε το μοναδικό ανοιχτό παράθυρο.

Εκείνο το παράθυρο δεν είχε κλείσει ποτέ.

Ούτε κι είχε προβλεφθεί να κλείσει.

Δεν το ήξερε αυτό η Αστερινή. Δεν μπορούσε να το ξέρει.

Ούτε και φυσικά μπορούσε να φανταστεί αυτό που θα συνέβαινε αμέσως μετά στον πύργο της Έρσης, στον φάρο των ονείρων.

Η Χώρα των Ονειροφυλάκων δέχεται ανελέητες επιθέσεις από τους Ονειροκτόνους, ενώ ακόμη κι ο φάρος των ονείρων μοιάζει να κινδυνεύει. Κάποιοι Ονειροφύλακες με ειδική αποστολή καταφεύγουν στις Χώρες των Ανθρώπων. Μόνο που κι εκεί τα πράγματα δεν είναι καθόλου εύκολα κι οι άνθρωποι, χωρίς όνειρα πια, μοιάζει να έχουν χάσει τη διαβόητη ανθρωπιά τους. Θα καταφέρουν οι Ονειροφύλακες να ξαναβρούν το χαμένο παιδικό όνειρο, το τελευταίο όνειρο, και να σώσουν τόσο τον κόσμο τους όσο κι αυτόν των ανθρώπων; Θα δεχτεί εκείνη η τόσο μυστηριώδης κοπέλα να τους βοηθήσει παρά την επιφυλακτικότητα απέναντί τους και την αμνησία της; Και ποια σχέση μπορεί πράγματι να έχει με την περίφημη Ονειροφύλακα Έρση;

Ο γυρισμός, στα χνάρια των δύο πρώτων βιβλίων, είναι μια αλληγορική ιστορία με κινηματογραφικό σασπένς για το δικαίωμα στη διαφορετικότητα και στο όνειρο, ολοκληρώνοντας με ευφάνταστο τρόπο την τριλογία «Οι Ονειροφύλακες».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1062-5

9 786180 710625 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 15062